

Arrest

nr. 129 333 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 3 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 31 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2014, met kennisgeving op 5 maart 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkenen sinds 13.10.2011 in België zouden verblijven; betrokkenen op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn; zij vloeiend Nederlands zouden spreken; zij werkbereid zouden zijn en zij onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken; betrokkenen totaal verankerd zouden zijn; er bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen zouden zijn om zich in te werken in onze samenlevingsvorm en er hierdoor zeer sterke sociale banden zouden zijn ontstaan met België en met zijn autochtone bevolking en er eveneens sprake zou zijn van tewerkstelling; betrokkenen verschillende stukken zouden voorleggen betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen, er sprake zou zijn van een buitengewone inzet en betrokkenen ondertussen ook de Franse taal zouden spreken; door voorlegging van de uitgebreide stukkenbundel zou worden getracht om aan te tonen dat betrokkenen op een uitermate goede wijze geïntegreerd zouden zijn, doch nog meer dan dat, zij sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking zouden hebben en Dhr. T. ter staving een attestation de réussite de l'unité de formation en een attestation de fréquentation dd. 15.11.2012 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan, zij alle lessen samen met hun klasgenoten in het Frans zouden volgen en de onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist en er ter staving een attestation de fréquentation dd. 22.11.2012 en een getuigenverklaring ten aanzien van A. wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en halen aan dat de belangen van de kinderen geenszins zouden gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten, integendeel de kinderen zouden zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Een terugkeer zou onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen hebben voor de kinderen van betrokkenen, alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zouden worden tenietgedaan en de gehele familie (inclusief de kinderen) zouden van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Betrokkenen zouden dit ten allen prijze willen vermijden. Er dient opgemerkt te worden dat het louter aanhalen van artikel 3 IVRK niet kan weerhouden worden zonder verduideliking in welke mate het geschonden zou worden bij een terugkeer. Betrokkenen voegen geen stavingstukken toe om hun argumenten kracht bij te zetten. Bovendien heeft het Hof van Cassatie gesteld dat art. 3 geen directe werking heeft.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 14.10.2011, werd afgesloten op 10.09.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar hun land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9 bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat verzoeker zou kampen met een aantal medische problemen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen hun aanvraag artikel 9 ter werd nooit ontvankelijk verklaard en werd op 05.03.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er nog een lopende beroepsprocedure tegen de beslissing artikel 9ter zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat dergelijk beroep niet opschortend is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring zouden hebben gehad met de strafrechter en er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangend zou zijn en er derhalve geen sprake of zelfs vermoeden zou kunnen zijn van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens elke verzoeker de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze vormen de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed

- de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend*
- de scholing van de kinderen is geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen*
- een schending van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag is niet bewezen*
- de duur van de asielprocedure is niet onredelijk lang*
- art. 3 EVRM is niet geschonden*
- de medische toestand van verzoeker kan niet worden ingeroepen in deze*
- de overige ingeroepen elementen inzake moeilijkheden tot het indienen van een aanvraag in het land van herkomst worden niet aanvaard*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven geruime tijd in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het

kind, noch de medische toestand, noch de duur van de procedures kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Gelet op de samenhang van de toelichting van de drie middelen, zullen de middelen samen worden behandeld. Het eerste, tweede en derde middel hebben betrekking op de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te houden met het langdurig verblijf van haar gezin op het grondgebied van het Rijk.

Verzoekende partij betoogt in essentie kennelijk onredelijk zijn om te oordelen dat het geheel van de elementen die bestaan in een langdurig verblijf, de verankering van een gezin waarvan de kinderen onderwijs volgen in België, en het feit dat zij “gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel en nadien de beslissing op het door het ingediende verzoek tot medische regularisatie”, niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Nergens in de bestreden beslissing zou worden geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen zou de minderjarige kinderen van verzoekende partij persoonlijk krenken en schaden in hun persoonlijke ontwikkeling.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

De toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. (RVV, 28 maart 2012, nr. 78.191)

De Raad van State definieerde de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 samenvattend als volgt:

“Buitengewone omstandigheden” in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land

Van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden.” (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

In het licht van die vaststaande rechtspraak is het niet kennelijk onredelijk voor verwerende partij het langdurig verblijf en de voorgestelde verankering niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar het land van herkomst, maar tot het onderzoek in de gegrondheidsfase behoren.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij initieel zou hebben aangevoerd zich in dermate specifieke omstandigheden te bevinden, dat die beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing tevens wordt duidelijk en concreet gemotiveerd dat de scholing van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden omdat niet wordt aangetoond dat die niet in het land van herkomst kan worden verkregen, dat de vermeende schending van artikel 3EVRM niet gepaard gaat met een begin van bewijs en dat hun asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd – namelijk minder dan elf maanden, en dat zij wisten dat zij in geval van een negatieve beslissing naar hun land van herkomst zouden dienen terug te keren. Met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 wordt gemotiveerd dat hun aanvraag nooit ontvankelijk werd verklaard, en dat iedere daaruit voortvloeiende procedure in ieder geval geen wijziging in hun verblijfstatuut meebrengt.

Door het herhalen van die elementen, die reeds werden beoordeeld door verwerende partij, gaat verzoekende partij voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad.

Door op louter algemene wijze aan te voeren dat de cumulatie van die ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden zou gelden, maakt verzoekende partij niet in concreto duidelijk hoe haar situatie het haar bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar het land van herkomst. Uit het feit dat verwerende partij van oordeel is dat door verzoekende partij niet werd aangetoond als zouden de genoemde elementen elk op zich een terugkeer in de weg staan, volgt redelijkerwijze dat het samen aanwezig zijn van die elementen evenmin een terugkeer in de weg staan.

In haar arrest van 27 juni 2007 (nr. 172.824) stelde de Raad van State dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het land van herkomst in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan als zouden de door haar ingeroepen beletselen kennelijk onredelijk zijn beoordeeld door verwerende partij.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 3 en 8 EVRM, doch ook hier laat haar vaag en algemeen betoog niet toe aan te tonen als zouden haar grondrechten zijn geschonden.

Zoals in de bestreden beslissing reeds wordt gemotiveerd volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees op zich niet om een inbreuk uit maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. (cf. RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op artikel 3 IVKR omdat die bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat aan deze bepaling een directe werking te worden ontzegd.

De vage stelling dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen de minderjarige kinderen van verzoekende partij persoonlijk zou krenken en schaden in hun persoonlijke ontwikkeling is bovendien niet concreet onderbouwd, en wordt niet in verband gebracht met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de kinderen en hun specifieke situatie inzake scholing, zodat verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens kan de vage kritiek de in de bestreden beslissing weergegeven argumenten niet weerleggen.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 EVRM blijft verzoekende partij eveneens vaag, en stelt louter zich te beroepen op 'het recht op eerbiediging van het gezinsleven' en dat het gezin 'door de weigering van verblijf ten zeerste zou worden ontwricht'. Die algemene stelling wordt evenmin concreet onderbouwd, en wordt niet in verband gebracht met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, noch met de andere elementen die betrekking hebben op de terugkeer van het volledige gezin, zodat verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens kan de vage kritiek de in de bestreden beslissing weergegeven argumenten niet weerleggen.

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hindernissen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)1

1 "The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited In casu houdt de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf in, zodat geen sprake is van een inmenging in haar recht op gezinsleven, en geen toets ex artikel 8, tweede lid EVRM dient te worden doorgevoerd.

Gelet op haar verblijfshistoriek kon verzoekende partij zich er niet anders dan bewust van zijn dat zij het grondgebied diende te verlaten indien de door haar ingeleide procedures niet tot een verblijfsrecht zouden leiden.

Het algemeen en vaag betoog van verzoekende partij laat niet toe aan te tonen dat zij zich in omstandigheden zou bevinden waarbij de bescherming van artikel 8 EVRM zou optreden in het kader van de genoemde criteria.

Verzoeker brengt elementen aan waaruit bepaalde banden met het Rijk blijken, maar toont niet aan dat die op zich zouden volstaan als bewijs van een dermate sterke band met die Staat dat voor die Staat positieve verplichtingen zouden ontstaan met betrekking tot het verblijfsrecht van de betrokken persoon. Bovendien houdt een langdurig verblijf niet ipso facto in dat het verbreken van de banden met de Staat van dit langdurig verblijf een schending van de grondrechten van de betrokken persoon zou inhouden.

Te meer gezien in casu de bestreden beslissing op zich slechts een tijdelijke scheiding vooropstelt, die in principe niet tot een schending van artikel 8 EVRM kan leiden.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

*Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, *ibid.*; Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Andrey Sheabashov c. la Lettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, § 68; Mitchell v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, *ibid.*).” (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70).”*

3.1.3. Uit het middel blijkt dat dit enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen houden voor dat de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet werden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tal van redenen aanhalen zonder telkens een duidelijk onderscheid te maken tussen buitengewone omstandigheden en elementen die de gegrondheidsfase van het onderzoek betreffen:

- langdurig verblijf van vijf en half jaar en van meer dan twee jaren met schoolgaand onderwijs voor de kinderen met sterke integratie, sterke sociale banden en verankering, lange duur asielprocedure en navolgende procedure die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet,
- verlies voorgaande door verplichte terugkeer,
- humanitaire redenen (niet meer gepreciseerd dan het schoollopen van de kinderen),
- risico schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer,
- belang van de kinderen geschaad bij terugkeer naar herkomstland,
- geen gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid,
- volgen van lessen en cursussen en kennis van de Franse taal.

Zij wijzen erop dat de afwijzing van een asielprocedure niet inhoudt dat er geen buitengewone omstandigheden bestaan en menen dat België het land van hun daadwerkelijk verblijf is waardoor de aanvraag in België via de burgemeester dient te geschieden.

Verzoekers legden stukken neer met betrekking tot hun identiteit en bewijzen van hun integratie alsmede steunverklaringen.

De bestreden beslissing antwoordt onder meer: *“Het feit dat betrokkenen sinds 13.10.2011 in België zouden verblijven; betrokkenen op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn; zij vloeiend Nederlands zouden spreken; zij werkbereid zouden zijn en zij onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken; betrokkenen totaal verankerd zouden zijn; er bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen zouden zijn om zich in te werken in onze samenlevingsvorm en er hierdoor zeer sterke sociale banden zouden zijn ontstaan met België en met zijn autochtone bevolking en er eveneens sprake zou zijn van tewerkstelling; betrokkenen verschillende stukken zouden voorleggen betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen, er sprake zou zijn van een buitengewone inzet en betrokkenen ondertussen ook de Franse taal zouden spreken; door voorlegging van de uitgebreide stukkenbundel zou worden getracht om aan te tonen dat betrokkenen op een uitermate goede wijze geïntegreerd zouden zijn, doch nog meer dan dat, zij sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking zouden hebben en Dhr. T. ter staving een attestation de réussite de l'unité de formation en een attestation de fréquentation dd. 15.11.2012 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan, zij alle lessen samen met hun klasgenoten in het Frans zouden volgen en de onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist en er ter staving een attestation de fréquentation dd. 22.11.2012 en een getuigenverklaring ten aanzien van A. wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan, zij alle lessen samen met hun klasgenoten in het Frans zouden volgen en de onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist en er ter staving een attestation de fréquentation dd. 22.11.2012 en een getuigenverklaring ten aanzien van A. wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Dit antwoord is correct, kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Dergelijke elementen behoren tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase nadat zou zijn vastgesteld dat er

buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag ontvankelijk maken, zodat de verwerende partij er zelfs niet toe gehouden was hierop een antwoord te verstrekken. Kritiek hiertegen gericht is dan ook kritiek gericht tegen een overtollig motief en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt ook dat het louter aanhalen van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind niet kan weerhouden worden nu niet uiteengezet worden hoe een schending hiervan voorhanden is, stelling die door de Raad wordt bijgetreden, in het licht van de hierboven weergegeven motieven. Voorts stelt de bestreden beslissing terecht dat geen bewijzen worden voorgebracht waaruit kan afgeleid worden dat een terugkeer gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is en de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM in casu een loutere bewering is. Ook dit motief wordt bijgetreden.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat van verzoekers verwacht mag worden dat zij geen gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is dit correct. Tot slot antwoordt de bestreden beslissing ook: *“Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.”*

Op de bewering dat de duur van de asielprocedure lang was en dat hierom, mede gevolgd door een procedure die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, antwoordt de bestreden beslissing juist dat verzoekers wisten dat de asielprocedure tijdelijk van aard is, ingediend werd op 14 oktober 2011 en afgesloten werd op 10 september 2012, wat niet lang is en zeker niet onredelijk lang. Voorts kan verwezen worden naar het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen uitstaans heeft met de aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Al deze motieven zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers vijf en half jaar in België verblijven.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekers beperken zich tot de loutere vermelding van het schoollopen van hun kinderen en tonen niet met concrete gegevens aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Uit de antwoorden op de argumenten van verzoekers blijkt dat de bestreden beslissing volledig en correct alle elementen heeft onderzocht, dit op basis van het administratief dossier, en kennelijk redelijk is. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden. De bestreden beslissing antwoordt afdoend.

Voorts laten verzoekers in dit middel na uiteen te zetten op welke wijze zij menen dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. Het louter aanhalen van deze bepaling volstaat niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.”

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan afdoende onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel en nadien van een beslissing op het door hen ingediende verzoek tot medische regularisatie.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening is gehouden met de duur van de asielprocedure doch geenszins met de procedure medische regularisatie.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal drie en een half jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.2. Er dient verwezen te worden naar punt 3.1.2.

3.2.3. Verzoekers beperken zich in dit middel dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (verzoekers gebruiken het enkelvoud als zij spreken over “de bestreden beslissing” en de inhoud van het middel kan enkel geïnterpreteerd worden als zijnde gericht tegen de eerste bestreden beslissing) tot een theoretisch betoog en stellen dat geen grondig onderzoek is gebeurd en de motivering ontoereikend is. Zij stellen dat moet rekening gehouden worden met de lange duur van de overige procedures die lopend waren.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar werd onderzocht of met alle elementen die verzoekers aanhaalden voor het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden, wat het geval is. De motiveringsplicht werd nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is

(RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. Zelfs procedures die meer dan drie jaren duren zijn genomen binnen een redelijke termijn rekening houdend met de toevloed van aanvragen waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd is.

Waar verzoekers in het kopje van dit middel aanhalen dat de bestreden beslissing het verbod op discriminatie schendt, de beginselen van behoorlijk bestuur en het gelijkheidsbeginsel merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien is in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vervat zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt:

"Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.”

3.3.2. Er dient verwezen te worden naar punt 3.1.2.

3.3.3. Verzoekers houden voor dat de afwijzing van de asielaanvraag niet inhoudt dat er een onmogelijkheid bestaat om terug te keren. De Raad dient vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing dit ook niet beweert. De grief berust op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekers erop wijzen dat er in Tsjetsjenië problemen van mensenrechten zijn en de veiligheidssituatie precair is zodat zij niet kunnen terugkeren, wordt er vastgesteld dat dit een loutere bewering is en dat in de asielprocedure door verzoekers werd voorgehouden dat zij afkomstig zijn van Ingoesjetië zodat deze grief irrelevant is.

Waar verzoekers in het middel ook nog schijnen de schending van artikel 8 van het EVRM aan te halen, wordt er opgemerkt dat het gezin niet gescheiden wordt enerzijds en verzoekers anderzijds, gelet op hun kort verblijf in België niet afdoende aantonen dat hun privéleven zou worden geschonden hetzij hun gezin zou worden ontwricht. Noch een lopende procedure betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch het schoollopen van kinderen en een “totale” verankering zijn een vrijbrief om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De eerste bestreden beslissing heeft dienaangaande de argumenten van verzoekers onder de loep genomen en een evenredige beslissing genomen en de motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen worden niet in concreto weerlegd.

Voorst volstaat het niet om een schending van artikel 3 EVRM aan te voeren louter te stellen dat dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en in het algemeen de situatie van de personen uit Kaukasus. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet uit Ingoesjetië afkomstig zijn zoals zij eerder verklaarden.

Wat betreft de schending van artikel van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), wijst de Raad erop dat dit artikel op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Dit onderdeel is onontvankelijk. Bovendien is niet aangetoond dat de belangen van de kinderen en verzoekers een verblijf in het Rijk vereisen en niet in hun eerder vertrouwde omgeving in het herkomstland.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Het vierde middel luidt:

“SCHENDING ART. 74/11, § 1, alinea 2 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART. 9 TER VW

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

SCHENDING ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

MACHTSOVERSCHRIJDING

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In de beslissing tot inreisverbod wordt exclusief verwezen naar het feit dat verzoekers niet teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Tsjetsjenië, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van haar onderdanen die onderworpen worden aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten, een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij bij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster, en waarbij duidelijk dient te blijken dat met alle relevante elementen rekening is gehouden. In casu dient er vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend ondanks het feit dat de actuele medische problematiek van verzoeker niet ten gronde werd beoordeeld.

Er is op heden een medische problematiek aan de orde die van het allergrootste belang is in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod al dan niet aangezien uiteraard aan een ernstig ziek persoon geen bevel kan betekend worden, weze in de mate dat hij/zij in de onmogelijkheid is hieraan gevolg te geven.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel/inreisverbod te betekenen als er een ernstige medische problematiek aan de orde is en/of een (beroep) procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten eerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het navolgend inreisverbod, waarbij geen rechtsgeldig bevel/inreisverbod kan betekend worden voor beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW.

Dat het door zijn ziekte-toestand voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien zijn pathologie onmiskenbaar zal verergeren, waarbij dient vastgesteld dat door verwerende partij geen uitspraak werd gedaan inzake de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker.

Dat er tot op heden geen uitspraak ten gronde is over de door verzoekster opgeworpen medische problematiek;

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië/Tsjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slacht-offer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique,

susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat in dit verband door de Belgische overheid negatief reisadvies wordt gegeven voor Tsjetsjenië, houding waaruit blijkt dat de situatie daar ten zeerste gevaarlijk is hetgeen bovendien ook blijkt uit de berichten in de pers inzake dagdagelijkse bomaanslagen."

3.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Er zou sprake zijn van machtsoverschrijding.

Het vierde en vijfde middel hebben betrekking op de tweede en derde bestreden beslissing. Gezien de hierboven opgeworpen exceptie, worden die middelen in ondergeschikte orde behandeld.

Gelet op de samenhang van de toelichting van het vierde en het vijfde middel, zullen die middelen samen worden behandeld.

Verwerende partij verwijst op een uiterst vage, algemene en ongestructureerde wijze naar onveiligheid in Tsjetsjenië. Zij verwijt het bestuur geen rekening te houden met het feit dat haar medische regularisatieaanvraag nog niet ten gronde werd behandeld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij niet aantoont belang te hebben bij haar kritiek die zij geenszins concretiseert, zodat de middelen om die redenen niet ontvankelijk zijn.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 EVRM beperkt zij zich tot vage verklaringen die zij niet staft waarbij zij voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing haar geenszins oplegt om terug te keren naar Tsjetsjenië. Verzoekende partij is immers Russisch staatsburger en mag zich vrij op het grondgebied van die staat bewegen.

Verzoekende partij toont geenszins concreet aan dat verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van bepaalde elementen met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië die relevant zijn bij het opleggen van het inreisverbod.

Evenmin toont zij haar belang aan met de loutere verwijzing naar een hangende beroepsprocedure gericht tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het feit dat verzoekende partij een aanvraag op basis van die bepaling indiende, een negatieve beslissing ontving waartegen zij een annulatieberoep instelde houdt immers geenszins ipso facto in dat actueel in haar hoofde medische elementen aanwezig zijn waarmee het bestuur redelijkerwijze rekening had moeten houden bij het opleggen van het inreisverbod. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nooit ontvankelijk werd verklaard, en dat iedere daaruit voortvloeiende procedure in ieder geval geen wijziging in hun verblijfstatuut meebrengt. De bestaande

procedure doet niets af aan de terugkeerverplichting van verzoekende partij een is derhalve op zich niet relevant bij het opleggen van een inreisverbod.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond. 13

Voor zover ontvankelijk, zijn het vierde en het vijfde middel ongegrond.”

3.4.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat geen vijfde middel wordt teruggevonden in het verzoekschrift, ondanks wat de nota vermeldt.

Ook de tweede en derde bestreden beslissingen zijn afdoende en draagkrachtig gemotiveerd. De feitelijke en juridische grondslagen zijn vermeld.

De verzoekers kunnen in het kader van huidige procedure niet dienstig de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inroepen. Een lopende aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking en de aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zelfs bij vernietiging van de afwijzende beslissing in verband met de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verzoekers kunnen terugvallen op een ontvankelijkverklaring van hun aanvraag. De verwerende partij was niet gehouden van deze procedure melding te maken in de bestreden beslissingen. Een lopende procedure aangaande een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking. Bovendien laten verzoekers na in het kader van huidige procedure aan te tonen dat één van hen dermate ziek is dat een inreisverbod, lees zelfs een bevel om het grondgebied te verlaten uitvoeren een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Voorts weze herhaald dat niet blijkt dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetsjenië of van Dagestan wat thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Zij verklaarden in hun asielaanvraag dat zij afkomstig zijn van Ingoesjetië. Zij legden stukken neer die hun afkomst uit Ingoestjetië zou moeten aantonen. Ten andere: bevelen vormen niet het voorwerp van huidig beroep: deze beslissingen werden niet toegevoegd aan het verzoekschrift en evenmin opgesomd onder het “voorwerp” van het verzoekschrift, dat is opgesteld door een advocaat zodat mag aangenomen worden dat huidig beroep niet de beslissingen tot afgifte van een bevel als voorwerp kent. De grieven die betrekking hebben op situaties in Tsjetsjenië en/of Dagestan zijn niet dienstig.

Waar verzoekers voorhouden dat de materiële motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissingen met geen woord reppen over de aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hoefde de verwerende partij hier niet over te motiveren omdat de aanvraag als onontvankelijk is afgewezen. De Raad ziet niet in hoe het melden van de onontvankelijkverklaring van de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissingen de situatie van verzoekers had vermogen te wijzigen en hoe een gebrek aan melding hiervan had kunnen leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot een louter theoretisch betoog zodat zij niet de schending aantonen van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers weerleggen evenmin de concrete motieven van de tweede en de derde bestreden beslissingen. Zij geven evenmin concrete elementen aan die zouden kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, terwijl anderzijds evenmin nieuwe elementen zijn aangehaald die niet aan bod zijn gekomen in de behandeling van hun asielaanvraag.

Waar verzoekers in het kopje van hun middel nog aanhalen dat artikel 74/11, § 1, alinea 2 van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden en de bestreden beslissingen met machtsoverschrijding zijn genomen, laten zij na op precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze en welke overige beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

Het vierde middel is, al in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Gelet op voorgaande bespreking dient de opgeworpen exceptie van de verwerende partij niet verder beantwoord te worden, daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij er zelf vanuit gegaan is dat beide bestreden beslissingen samenhangen nu zij op diezelfde dag zijn genomen en ter kennis werden gegeven en de tweede bestreden beslissing naar de eerste verwijst.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN